

NAGRADE PREŠERNOVEGA SKLADA Rosana Hribar, Gregor Luštek, sodobna plesalca

« Če je ples poklic, zahteva večinski delež življenja. Telo ni v funkciji le, kadar delaš.

Začela sta kot plesalca, ki sta postala par. Njun prvi duet se je zgodil v predstavi Matjaža Fariča *Posvetitev pomladi* leta 1996 na odru Cankarjevega doma. Leta 2003, po petih letih intimnega razmerja, je nastal njun prvi samostojni duet, drugi pa leta 2006 z naslovom *8 let*, s katerim sta osvojila prvo nagrado na beograjskem mednarodnem tekmovanju. Nato sta se odločila, da bosta plesne duete pripravila vsaki dve leti in v naslovu zapisala dolžino ustvarjalnega in partnerskega razmerja.

Z duetom *10 let* sta se vrnila z gostovanj s kupom nagrad: na mednarodnem tekmovanju za koreografe v Hannoveru sta prejela drugo nagrado žirije in nagrado kritike, na mednarodnem koreografskem tekmovanju v Ludwigs-hafnu drugo nagrado. Sledil je *Duet 012* z nagrado za najboljšo predstavo slovenske bienalne plesne platforme *Gibanica* in Župančičevo nagrado, vseevropska plesna mreža *Aerowaves* pa jo je med 582 plesnimi predstavami uvrstila med dvajset najboljših v Evropi.

Leta 2013 je nastal duet, ki nosi številko 14. Začne in konča se s strastnim argentinskim tangom, v zvočnem loopu komada *Por una cabeza*, vmes pa se potopita v tišino, v kateri se odvijajo vse poti in stranpoti odnosa, od tenzij do miline, od konfliktov do harmonije, nežnosti in grobosti, skozi virtuosni ples in elementarno sožitje dveh teles. »Tango je kliše za strast in čustva. In hotela sva nekaj klišejskega. V plesu sva iskala strast, ki jo hočeš plesati, dokler ne umreš,« je pojasnila Rosana. »Tango se osredotoča na odnos. Ta strast, ta

ples je zgoščen na dve osebi. Ni okolice. Ni motenj ... Popolnoma si povezan,« je dodal Gregor.

Oba sta rojena leta 1973 v Novem mestu, od koder prihaja tudi sloviti slovenski plesni in koreografski par Pie in Pina Mlakarja, ki sta neločljivo delovala 73 let in skupaj koreografirala petdeset baletov. Po perfekciji umetniškega izraza veljata za njuna dediča. »Nad Mlakarjema sva se navdušila (pre)pozno,« pojasnjuje Rosana. Pino si je ogledal njun prvi duet *Edino ime rože je Ana*, ki sta ga odplesala v Novem mestu leta 2003. Bil jima je naklonjen, le liričnosti jima je po njegovem manjkalo.

»A liričnosti si midva, takrat res mlada in nadobudna, nisva niti želela,« pravi Rosana. »Zdaj, v zreli dobi, je zgodba povsem drugačna. To, kar sva midva odkrivala v plesu danes, sta Mlakarja plesala že leta 1939. S tem ne mislim na gibalno formo, temveč na esenco plesa. Tako je zorela ideja, da se

z njima soočiva po svoje. To sva storila v predstavi *Korak v dvoje po Pii in Pinu*.« Premiero je doživela leta 2012.

Duet, ki nosi številko 16, sta v Plesnem teatru Ljubljana, njenem domicilnem gledališču, odplesala letos januarja. »Kako visoko se bodo te številke povzpеле, je odvisno predvsem od najinega zdravja in moči,« pravi Rosana. Nedavno sta vstopila v štirideseta leta, ko so telesa plesalcev že zaznamovana s poškodbami, slabo regeneracijo in utrujenostjo. »Kondicija ni problem, to imaš še pri šestdesetih in več,« pojasnjuje Rosana. »Najtežje se je sprizniti z dejstvom, da nekaterih elementov ne moreš (ne smeš) več izvajati. A tudi v tem je nekaj dobrega, saj tako odkriješ druge kvalitete in nivoje izražanja, ki niso nujno slabši samo zato, ker jim manjka akrobatska nota.«

MAJA MEGLA

Marko Jakše, slikar

«Načrtovanje ubija spontanost in »nevednost«, ki sta srž ustvarjalne svobode.

Marko Jakše je eden naših najbolj izrazitih, prepoznavnih, avtentičnih in eruptivnih figurativnih slikarjev. Najprej smo ga vprašali, kako bo sprejel to tradicionalno priznanje iz rok kulturnega establišmenta. »Nočem, da bi zvenelo arogantno in nehvaležno, ampak priznati moram, da sem glede tega povsem prazen, neprizadet. Mojega bistva, notranjosti, se vse to niti malo ne dotika. Kaj pa kriči ali šepetaje moj ego, no, za to se že nekaj časa ne menim več.«

V zadnjih dveh letih je vsak dan trdo delal, čopiča ni niti za en dan izpustil iz rok. Čeprav je tudi res, da je Jakše izredno produktiven avtor že od začetkov. Lani je zaradi preobilice dela zbolel in sam pravi, da je očitno pretiraval. Zdaj mora več počivati, se odrekati delu in tube s slikarskimi barvami le ovohava.

Ocenjevalci Jakšetovega dela radi zapišejo, da »v svojem razsipanju in popolnem prekrivanju robov življenja in umetnosti krši vsa pravila in ustaljene vzorce«. Drži, da živi »prek roba«? Zakaj? Sebe ni nikdar tako doživljal. Prej nasprotno! Ni ljubitelj ekstremov. Jasno, da se še vedno rad vrže v kakšno reko, potok ali jezero pozimi in še vedno rad hodi bos po snegu, ampak tega ne jemlje kot ekstremizem, bolj kot izraz ljubezni do narave, elementov in življenja. Zanima ga »optimalna sredina«, sredina z večjimi ušesi kot usti, ki nima nič opraviti s stereotipi, komoditeto, politiko. Živi sicer res nad Robom (nad vasjo Rob, kjer se je rodil njegov ded), »prek roba« pa nikakor. Trenirati, kako živeti in preživeti z manj, je vedno videl ali sprejemal kot zanimiv hobi. Želi si širiti sredico, prepričan, da so »ljudje že same skorje postali«.

Svojo umetnost tudi živi. »Vse, kar slikar počne, počasi postaja

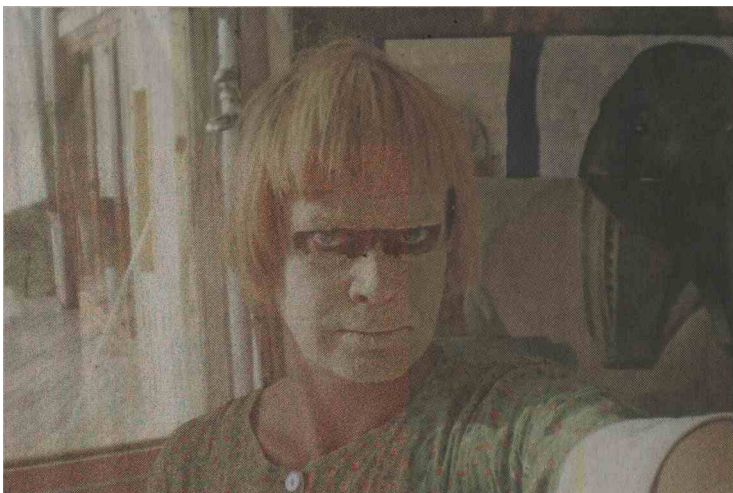
slikanje,« je nekoč zapisal. Dolg časa ne pozna ali, natančneje, ni poznal. Do lani. Od takrat je vse precej drugače ... No, morda pa končno spoznava ta dolgčas, a mu ni dolgčas. Temu raje reče nov začetek. Začetek česa, pa še ne ve in niti noče vedeti.

Le kaj raziskuje nad Robom? Kaj načrtuje? Po novem ničesar, niti za dan vnaprej, če je le mogoče. Obožuje prazno glavo. Idiot in žival sta njegova intimna prijatelja. Prepoveduje si tudi misliti na ljudi, ki jih trenutno ni ob njem. Če se zaloti, da na koga misli – tudi če v dobrem –, se takoj okara: »A spet opravljajš?!« Načrtovanja nikoli ni maral, ker je ubijalo spontanost in s tem »nevednost«, ki sta srž ustvarjalne svobode. Ob tem dodaja, da je vedno popolnoma nedosleden, površen, kampanjski, nediscipliniran, nevgzogen in še kaj.

Marko Jakše se je rodil leta 1959 v Ljubljani. Leta 1987 je končal ljubljansko Akademijo za likovno umetnost, od takrat živi kot svobodni umetnik. Razstavljal je na številnih samostojnih in skupinskih razstavah doma in v tujini,

za svoje delo je prejel več domačih in mednarodnih priznanj in nagrad. Nagrado Prešernovega sklada je med drugim prejel tudi za razstavo *Rožnati dim*, ki je bila maja 2013 na Gospodarskem razstavišču. Delov kritik Vladimir P. Štefanec je med drugim zapisal, da je »Jakše ustvaril pravo slikarsko katedralo, v kateri je z motivno nasičenimi slikami slavil vsakršno nepravovernost«. Nekatere Jakšetove slike po njegovem mnenju na prvi pogled spominjajo na nadrealizem, a v resnici ne gre za to, ampak za globoko pomenške konstrukcije, kompilacije in prelive vsebin.

JELKA ŠUTEJ ADAMIČ

Jure Pukl, jazzist

« Ljubim raznolikost glasbene umetnosti. Nekaj me navdihne danes, jutri kaj drugega.

Šestintridesetletnega mednarodno delujočega jazzista, ki trenutno živi v New Yorku, je kritik v *Guardianu* označil za »vzhajajočo zvezdo nove kreativne generacije, ki glasbo energično pelje v drugo stoletje«. New York je zanj mesto z veliko začetnico, kajti vse, kar se dogaja okoli jazza, se tam začne. »Dosti najboljših glasbenikov živi prav tu. Vsakodnevno si postavljen pred različna soočenja, glasbena in neglasbena. Če sem se odločil živeti za to glasbo, hočem biti v okolju, ki me v tem smislu najbolj inspirira in motivira.«

Januarja je izdal svoj novi, sedmi album za priznano založbo Fresh Sound New Talent iz Barcelone. Založba mu je ponudila določena sredstva, s katerimi je lahko plačal glasbenike, studio in druge stroške. »To se danes v jazzu ne zgodi prav dostikrat,« je pojasnil. Na albumu je devet skladb. Ob osnovni zasedbi (kitara, klavir, bas in tolkala) sta sodelovala še gosta, mlada vzhajajoča zvezda na saksofonu Melissa Aldana, ki je bila lani na slovitnem mednarodnem jazzovskem tekmovanju *Thelonious Monk* prva ženska zmagovalka na saksofonu, in odlični vokalist Sachal Vasandani, ki poje v eni od skladb. »Ustvarjanje te plošče je bilo lahko kot pero,« je dodal, »saj smo z glasbeniki takoj po prvem nastopu leta 2013 začutili energijo, ki nam je dopuščala brezpogojno muziciranje.«

In muziciranja je pri njem v obilju. Kadar ne potuje in ni na turnejah, začne dan z vajo. »Nekako se trudim z inštrumentom duhovno povezati, čeprav se mogoče sliši ezoterično,« se smeji. »Ko se zjutraj dobro ogreješ in odigraš 'dolge tone', je dan bistveno boljši.

Vadim dve do šest ur dnevno, vsak dan, skoraj nimam praznikov ali počitnic.« Ob tem ima še kup skupinskih vaj. Dokaj redno igra s približno desetimi zasedbami. Ker pa v jazzu velja, da so sodelovanja dokaj spontana, ob njih redno muzicira vsaj še s petimi zasedbami, pri drugih sodeluje kot gost, zvečer pa odide na koncert ali jam session.

Glasbeno pot je začel na nižji glasbeni šoli v Velenju s klarinetom, ki ga je zamenjal za saksofon, odšel na višjo glasbeno šolo v Maribor in od tam študirat na Dunaj. Sprva je ubral klasično izobrazbo, nato pa ga je potegnil jazz. Najprej se je za eno leto vpisal na študij jazza na Dunaju, a mu šola ni ustrezala. Izvedel je za boljšo v Haagu (Kraljevi konservatorij) in se tam prijavil, sočasno pa je na podlagi posnetkov prejel še povabilo iz bostonske šole Berklee. Po polletnem študiju v Haagu je januarja 2002 pripravil kovčke in odšel v ZDA.

Avtorski prvenec *The Wizard* je izdal leta 2003 z zasedbo Virus in do danes nanizal sedem plošč. Njegovi glasbeni viri so mnogoteri. »Ker se je moja glasbena pot začela s klarinetom v glasbeni šoli, nadaljevala v pihalnem orkestru, s samoučenjem kitare in igranjem bolj rockovske glasbe [sodeloval je na albumih dveh slovenskih skupin, z Res Nullius in Big Foot Mamo], prestopom na saksofon in iz klasike v jazz, sem glasbeno dokaj odprt. Ljubim raznolikost te umetnosti. Nekaj me navdihne danes, jutri spet kaj drugega. Trenutno imam krizo s poslušanjem jazza, ne prenesem ga prav dosti, ampak – ne razumite me narobe – igram ga vsak dan. Trenutno se ukvarjam s preprostimi harmonskimi pristopi, melodijami, ki se harmonsko razrešijo v tonalnost, spoznavam sebe in to, kar sem.«

MAJA MEGLA

Marjan Strojan, prevajalec in pesnik

« Namučil sem se samo na koncu, a tega ni bil kriv Chaucer, ampak bolezen, ki me je dohitela.

Marjana Strojana (1949) imajo nagrade rade: dobil je dve Sovretovi (za prevod staroangleškega epa *Beowulf* in Miltonovega bibličnega epa *Izgubljeni raj*), Veronikino nagrado za pesniško zbirko *Parniki v dežju*, viktorja za radijsko oddajo *Gremo v kino*. Nagrado Prešernovega sklada prejme za nov, popolnejši prevod Chaucerjevih *Canterburyjskih povesti*. Ker se stvari loteva tako zagnano in vztrajno (Miltonov *Izgubljeni raj* je denimo prevajal kar petindvajset let), so mu nadeli naziv »pohodnik k dovršenosti«. V njegov delokrog sta poleg pisanja in pesnjenja sodila tudi novinarska in uredniška služba na nacionalnem radiu ter predsedovanje slovenskemu Penu.

Canterburyjske povesti Geofreyja Chaucerja (1343?–1400), klasika poznosrednjeveške angleške književnosti, sodijo med Strojanove osrednje prevajalske podvige. Njegov prvi knjižni prevod tega dela je izšel leta 1974 z naslovom *Iz Canterburyjskih zgodb*, skoraj popoln prevod pa leta 2012 z naslovom *Canterburyjske povesti* (Cankarjeva založba). Gre za fragmentirano zbirko 24 povesti v verzih in dveh daljših proznih vstavkov, ki si jih pripoveduje skupina božjepotnikov.

Romarji gredo na nadškofov grob iz Londona v Canterbury in nazaj, na poti pa preganjajo dolgčas z zgodbami. V družini so predstavniki različnih slojev angleške družbe in različnih poklicev: vitez, mlinar, pravnik, učenjak, zdravnik, celo Chaucer sam, teme, ki jih obdelujejo, pa so ljubezen, ženske, zakonske tegobe, pohlep, morilski nagon in podobno. Zgodbe so zapisane

v kramljajočem tonu, polne so ironije, humorja, erotike in družbene kritike ter odlično portretirajo čas, ko se je svet korenito spreminjal.

In kako se je Strojan »zapletel« s Chaucerjem? »Začelo se je po naključju. V gimnaziji sem dobil v roke prevod *Canterburyjskih povesti* Nevilla Coghilla, ki me je navdušil za tega pesnika. Zanimalo me je, kako se to sliši v izvorniku, in sem kupil Skeatovo izdajo. Seveda pa je trajalo kar nekaj časa, da sem se privadil jezika izvornika in naučil osnov obrti – slednje se je zgodilo pod budnim očesom Janeza Menarta in Uroša Kraigherja, ki je leta 1974 v Kondorju izdal moje prve prevode Chaucerja.«

O mukah in radostih prevajanja Chaucerja Strojan odgovarja takole: »Kakšnih posebnih težav se ne spomnim, je pa vsak začetek težak. Čisto zares namučil sem se samo na koncu, a tega ni bil kriv Chaucer, ampak bolezen, ki me je dohitela pri opombah. Knjiga

je izšla z majhno zamudo in tudi korektur nisem dokončal, ker sem moral na operacijo. Vse drugo mi je bilo v čisto veselje.«

V svojem zapisu ob prevodu Chaucerjevih *Canterburyjskih povesti* je Boris A. Novak v *Delovih Književnih listih* zapisal, da je ena glavnih odlik Strojanovega prevajanja poleg drugega tudi to, da pusti avtorju spregovoriti in ga ne zasenči, saj se sam drži bolj v ozadju.

V Strojanovem pesniškem opusu, ki je tudi pomemben del njegovega ustvarjanja, je šest pesniških zbirk. Tina Kozin je zapisala, da je Strojan »pesnik, ki smo ga najbolj surovo razklali na 'melanholičnega lirika in eruditivnega epika«, z izvornim pesniškim opusom pa izrisuje podobo specifičnega, razgledanega avtorja s prefinjenim občutkom za humor in ironijo.

VALENTINA PLAHUTA SIMČIČ

Pla Zemljič, igralka

« Sem se kar nagarala na tej poti raziskovanja vedno novih vzgibov, v vlogah in v sebi.

Zadnji dve leti smo jo na odru in filmu videli kot Ono v *Zapiranju ljubezni* (Mini teater), hladno, kafkovsko Vodjo na delovnem mestu v predstavi *Krči* (SLG Celje), uspešno pisateljico Nathalie Oppenheim v predstavi *Kako poveš, kar si odigral* (SLG Celje), Jasno v filmu *Panika* (RTV Slovenija). Kritiki so njeno igro opisali kot »antologijsko ... Stopa po terenu, ki zahteva registre velike tragedije ... Njena pojavnost transformira zakonske prizore, ki spominjajo na Bergmana ... Sijajna v vseh legah, naj bo to pomenljivost bežnih gest ali siloviti dramatični monologi ...« Zemljičeva skromno doda: »Sem se kar nagarala na tej poti raziskovanja in odkrivanja vedno novih vzgibov, v vlogah in v sebi.«

Neverjetno se bere njena biografija. Leta 2013 je bila Severjeva nagajenka, leta 2012 žlahtna komedijantka, 2010. je dobila nagrado na Borštnikovem srečanju, leto prej je bila Večerova igralka leta ... In zdaj Prešeren! Se sploh da še kaj več? »Skupek energij v ekipi odloča o končnem rezultatu. Pri mojem ustvarjanju je ključno, s kom delam, šele nato, kaj in kje. Gre za umeščanje mojega razumevanja v skupno formo, v predstavo, film. Pri oblikovanju vloge se individualno prepleta s kolektivnim, intuicija z racionalno razčlenbo, besede s telesom, glas s tišino. In potem to namestim v posodo, ki ima moje telo, moj obraz in glas.«

V *Zapiranju ljubezni*, eni najbolj odmevnih predstav zadnjega časa, gre za izrazito odzivanje na igralskega partnerja – v tem primeru je bil na drugi dramski strani njen življenjski sopotnik Marko Mandić. Drama o začetku konca, končevanju, razčiščevanju vsega, kar je bilo, hkratnem zapiranju in odpiranju odnosa med partnerjema je

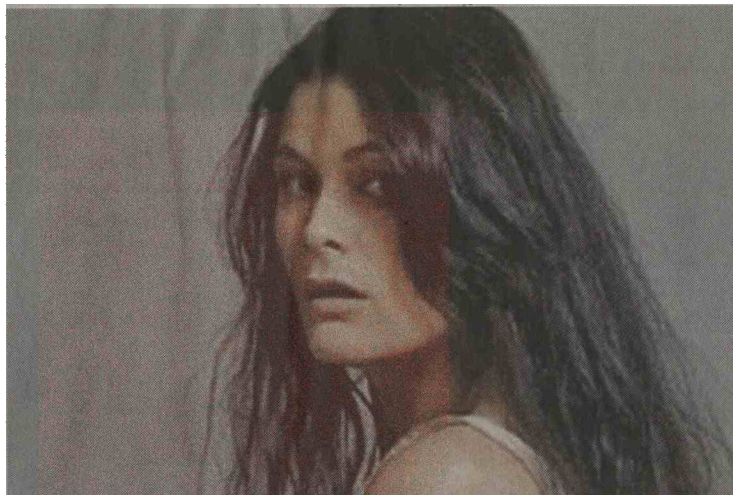
bila gotovo največja in morda tudi najtežja vloga v njenem igralskem življenju. Gre za stoodstotno igro, sama sta na odru, vsak ima skoraj enourni monolog, ni skrivalnic, pomagal, ni blefa, ni žarometov. Režiser Ivica Buljan je vztrajal, da jo opravita brez stranpoti. »Vse to nama odpira neskončno možnosti in hkrati večjo odgovornost. Ne le zaradi teme, o kateri osebi kruto razpredata, monologa in koncentriranega odzivanja, tudi z vidika strukture besedila, jezika, ki prehaja od banalnega, pritlehnega do prav pesniško visokega. To je bil zame izjemen igralski zalogaj.«

Pia Zemljič bo letos dopolnila štirideset let, prihaja iz Slovenj Gradca, že v najstniških letih se je podala v voditeljsko-igralske vode, za različne vloge v diplomski predstavi na AGRFT pa je prejela študentsko Prešernovo nagrado. Takoj po študiju se je zaposlila v Drami SNG Maribor, bila nekaj časa svobodna ustvarjalka, od leta 2010 pa je članica celjskega gledališča. Številni kritiki in občinstvo jo doživljajo kot igralko brez meja, neverjetno naravno in sposobno velikih preobrazb. Sama pravi,

da se z vlogami uči tudi o sebi in o svetu, najbolj prav takrat, ko so vloge njeno popolno nasprotje.

In da se ob vseh gledaliških vlogah ne bi pozabilo na film *Panika*, v katerem igra sicer stransko, a ne nepomembne vloge. Naravnost obožuje snemanja, Jasna v *Paniki* pa je bila izziv, pri katerem se je pustila voditi viziji svoje sestre, režiserke Barbare Zemljič. Strinja se, da je film dokončana zgodba, medtem ko je teater tisto, kar traja ... »Oder je odzivnejši in imaš možnost razvijati vlogo v najmanjših podrobnostih še dolgo po premieri. Ko pa je film enkrat posnet, ni več popravnega izpita.«

TANJA JAKLIČ

Vito Žuraj, skladatelj

« Pisanje skladb po naročilu je v Nemčiji posel, pri nas pa nekakšen umetniški luksuz.

Vito Žuraj (1979) je leta 2002 diplomiral iz kompozicije in glasbene teorije pri Marku Mihevcu na Akademiji za glasbo v Ljubljani. V instrumentalni in elektroakustični kompoziciji se je izpopolnjeval v Dresdnu na Visoki šoli za glasbo Carl Maria von Weber, zatem še v Karlsruheju na tamkajšnji Visoki šoli za glasbo. Lansko leto je preživel kot štipendist nemške akademije Villa Massimo. Gre za eno izmed najprestižnejših celoletnih evropskih umetniških rezidenc.

Žurajev skladateljski opus obsega solistično, komorno in vokalno, a tudi simfonično in elektronsko glasbo. Njegova orkestralna dela izvajajo od leta 1999. V zadnjih petih letih se je zvrstilo veliko izvedb njegovih skladb v tujini. »Moje najbolj intenzivno ustvarjalno leto doslej je bilo 2013,« nam je povedal. »Napisal sem opero *Orlando. Das Schloss*. Fundacija Deutsche Bank nam je omogočila sodelovanje z nemško operno hišo Theater Bielefeld; premiera je bila junija 2013. To je bil moj najobsežnejši projekt do zdaj, opera je napisana za dve glavni vlogi, štiri stranske, zbor, elektroniko in orkester.«

Tega leta je nastal tudi trojček del za komorni orkester. Najobsežnejša od teh je skladba *Überrall* za sopran in komorni orkester. Gre za transformacijo tematike iz dramske igre o kralju Ubuju. Skladbo je naročil Ensemble Modern ter jo izvedel v Frankfurtu in Kölnski filharmoniji. Drugi del trilogije se imenuje *Fired-up*, nastal pa je za znani dunajski ansambel Klangforum Wien. Tretji del njegove

trilogije nosi naslov *Insideout* ter je nastal po naročilu znamenitega *Salzburškega festivala*.

Doslej je napisal največ skladb za Ensemble Modern iz Frankfurta, ki je eden izmed osrednjih evropskih sestavov za interpretacijo sodobne glasbe; sestav je doslej izvedel deset njegovih kompozicij. Kot sad intenzivnega sodelovanja z njimi je leta 2013 prejel prestižno skladateljsko nagrado mesta Stuttgart za skladbo *Changeover*, za katero bo prejel tudi nagrado Prešernovega sklada. Gre za kompozicijo, ki je napisana za veliko zasedbo 115 izvajalcev. Zasedba se deli na solistični ansambel, razporejen v sedmih skupinah okoli občinstva, ter veliki simfonični orkester na odru.

Skladba *Changeover* bo doživela slovensko praižvedbo 13. marca v Gallusovi dvorani Cankarjevega doma na odprtju *Slovenskih glasbenih dnevov*. Igrali bodo Simfoniki RTV in Ensemble Modern, ki je

tudi spodbudil nastanek skladbe. Leto 2013 je zaokrožila skladba *Matrix* za disk klavir in elektroniko; skladba ni zapisana v obliki klasične partiture, temveč jo na improvizacijski način Žuraj izvaja v živo.

Vitu Žuraju je posebej pri srcu skladba *Restrung* za ansambel, ki jo bo 10. marca na koncertnem abonmaju *Predihano* v CD prvič v Sloveniji izvedel prav Ensemble Modern. »V to skladbo sem pretopil največ svoje umetniške energije,« nam je povedal. V Nemčiji je mogoče živeti samo od naročil, nam je zaupal, s komponiranjem se lahko preživljaš. Pisanje skladb po naročilu je v Nemčiji posel, pri nas pa nekakšen umetniški luksuz.

Nagrada mu pomeni veliko čast, ker tako vidi, da so njegovi uspehi v tujini prepoznani tudi v Sloveniji.

JELKA ŠUTEJ ADAMIČ

Državna proslava

s podelitvijo Prešernovih nagrad bo nocoj ob 20. uri v Gallusovi dvorani Cankarjevega doma.

Z naslovom

Sipanje svetlobe jo je pripravil režiser Matej Filipič. Med nastopajočimi bodo igralci Ana Urbanc, Jernej Gašperin, Aljaž Jovanovič in Gregor Gruden, Komorni godalni orkester Slovenske filharmonije, Slovenski tolkalni projekt ...

Prešernove nagrade

so najvišja priznanja Republike Slovenije za dosežke v umetnosti.

Veliko nagrado

prejmejo ustvarjalci, ki so z vrhunskimi umetniškimi dosežki ali življenjskim opusom trajno obogatili slovensko kulturno zakladnico.

Nagrado sklada

prejmejo ustvarjalci za pomembne umetniške dosežke, ki so bili predstavljeni javnosti v zadnjih dveh letih.

Vrednost velike nagrade

je 21.000 evrov, nagrade sklada pa 7000 evrov.

FOTODOKUMENTACIJA DELA,
OSEBNI ARHIVI, PROMO

FOTODOKUMENTACIJA DELA,
OSEBNI ARHIVI, PROMO